

գիրներէ պատմութիւնից այն կողմը չի անցնում. այն ինչ լրագրութիւնը շատ երկրորդական տեղ պիտի բռնէր այնքան հեղինակների և նոյա գրական գործերի համեմատութեամբ:

Այս բոլորից երևում որ Հանգուցեալը գործնական կեանքում տաղանդաւոր գործիչ չի եղել ոչ էլ հակայ գրել. սակայն նորա գրական վաստակները երկար ժամանակ ամենից հարուստ շտամարան պիտի նկատուին Հ. գրակ. պատմութեան համար:

Ա. Յ.

ԱՆԱՇԿԵՐՏԻ ԽԱՍՏՈՒՐ ԳԻՒՂԻ ԲԱՐԲԱՌՈՎ.

ԱՄ ԻՄ ԴԱՐՏԵՐ

Դարտով ու ցաւով սիրտս լցվեր ա,
Հաց ուտելուց լէ բիւս կտրեր ա,
Դիչեր ու ցէրէկ դուշուրմիչ կէշնիմ,
Էտ թէրմաշ դարտիս ճարմի չդանիմ:

Իմ դարտի գուման յաչքերս բռներ ա,
Իմ խելքն ու իմ միտք գլխէս առեր ա,
Կէնիմ որ մարդում մէկ բամի ըսիմ
Ըստ խօսքս կը մօռնամ, մէկ ուրիշ կըսիմ:

Դրելու մէջ լէ իտա համայնիմ,
Խալամ բրտի առնիմ ձեռսի, որ բամի գրիմ,
Յեւիօր էտ դարտ էլման գիկայ մաքիսի,
Կրակ մի կէշնի, կը վառա սիրտսի:

Ուրիշներ գինան թէ ես գժուերիմ,
Զրուցել ու գրել բիւս մուցերիմ,
Իմ էղած չեղած առերիմ թալան,
Տուն տեղ չունիմ էղերիմ քօչկան:

Փիցան իմ գմշներ, տարան իմ եղներ,
Հարժկին իմ հարօր, մեռան տըղէկներ,
Եարալու կը տըբայ իմ սղտիկ աղջիկ,
Անգուման կորաւ իմ նորեկ հարսիկ:

Հնցեր ա իմ կարպետ, իմ եօրդան դօշակ,

Հըղ-հղի յիրարուց, էղի կըտ-կըտոր,
Փշում խոտմ թալի հիւանդ աղջկա տակ,
Շիւարերիմ, չգինամ յուցկա էրթամ դժր,
Ժուկ մի չուտէնք խաւիժ, բլրէ փլաւ.
Իմ թային յօրական կէշնէր մէկ հատ հաւ,

Կը խըմէնք զ'խայվէն, զ'չայ, զ'րախն,
Կը հէծնէնք զ'քումէթ ձին, կ'իտէնք մըրխն:

Կը մանէնք մայտան, կէրթէնք ու գիկէնք,
Զանկուք կը դարկէնք, մըղրախ կը ժըթէնք,
Աշխարհ կը թափէր գիկէր թամաշէն.

«Ի՞նչ աղէկ ձիաւոր ա» յիրարու կըսէն:

Կորաւ յըմէն բան, կոտրաւ իմ դութան,
Փըլաւի փոխնակ ձեռսի չընկնի թան,
Ա՛խ փալաք, թարս դառցուց զըմու չարի
յակ:

Թողեր ա ընծի խըլղի պատի տակ:

Ժուկ մի կը պարզէնէնք, ես նամուսովիմ,
Իմ նամուսի համար կընկնիմ, կը մէռնիմ,
Մըկայ լէ տընկեցի մէղի խըլղի տան,
Դող ու բող անուն ընծի, իմ հարսին կիտան:

Իտա խըտըր ցաւ յըմէն տարերիմ,
Խելքսի ցնօրի ու կօրցուցերիմ,
Վախտմի «խունկ ու մոմէնք զօրքով սրբերուն»,
Խարիպ էրկրի մէջ ձութ ու ծաման էղայ բո-
ղերուն:

Յեւիօր յընկերիմ խըլղի դուռ ու փողան,
Կէս կիտան իմ աղէկ անուն, կէս լէ կըսն,
«Սութ ըսան»,

Կէս կըսին աղէկ մարդ ա, աղէկ բան ըսողա,
Կէս լէ կըսին «անուն միտէք էնի մարդու
խափող ա»:

Ըսէք-ըսէք, «եղն որ յընկնի դանակ լէ
կը շատնայ»:

Իտա նեղ օրեր կընցնի, դուռնեն համալ չմա,
Դուման լէ որ մի իմ յաչքէն կը հեռէնայ,
Իտա դարտ ու ցաւ խօ իմ հեռ գերեզման լէ
չմտնայ:

Ի. Միքաէլեանց.

1900 թ. Յունիս 2-ին.

ԵՐԵՒԱՆԵՐԻ ԸՆԿՃՈՒԵԼՈՒ ՊԱՏՃԱՌՆԵՐԻՅ
ՄԷԿԸ.

ԱՌՈՂՋԱՊԱՀԱԿԱՆ ՆԳԱՏՈՂՈՒԹԻՒՆ.

Զղային հիւանդութեանց բժիշկ ուսուցչապետ Կրախտ Երկնյը հաղորդում է թէ մի ուսուցչի Զղային ինքնութեան դէմ խորհուրդ տուի ամենից աւելի օգտուել մաքուր